

VLČÍ POLIBEK

Martin Zachoval

VLČÍ POLIBEK

Martin Zachoval

ISBN 978-80-88463-74-0 (pdf)
ISBN 978-80-88463-75-7 (ePub)
ISBN 978-80-88463-76-4 (mobi)

Obsah

Pohoda na rybách.....	5
Pramen moci	19
Zlomená kletba.....	44
Vyvolená.....	59
Ve žlebech.....	73
Vlčí polibek.....	89

Pohoda na rybách

Když to místo našel na mapě, zpočátku nechápal, jak tak dlouho mohlo unikat jeho pozornosti. Myslel, že v okruhu sta kilometrů zná každý rybářský revír – od největších řek až po malé vesnické rybníčky. Avšak tato malá, sotva desetihektarová přehrada ho překvapila. Přestože je od jeho bydliště vzdálena slabou půlhodinku jízdy autem, celé roky o ní nevěděl. Dokonce ani kamarádi rybáři o ní nemluvili. Zkrátka to byla velká neznámá. A to se muselo změnit.

Na prozkoumání nové lokality si Kuba vyhradil celý víkend. Původně měl v plánu být u vody jen přes den, na noc chtěl jet domů a ráno zase k vodě. Jenže nakonec do kufru auta hodil i spacák a karimatku. To pro případ, že by se mu tam zalíbilo.

V sobotu ve čtyři ráno již startoval automobil a vyrážel vstříc novým objevům.

Do okresního města nedaleko přehrady se dostal poměrně snadno. Prašná cesta k hrázi byla o něco horší, ovšem nebylo to nic, co by se nedalo zvládnout. Přesně o půl páté zastavil na nevelikém plácku u hráze.

Ke břehu to bylo po mírné travnaté stráni jen pár desítek metrů. Dole pod sebou viděl z celé vodní plochy jen malou část. Zátoku z jedné strany lemovanou samotnou hrází a břeh s travnatou pláží, na jejímž konci se válelo několik pramic. Dál už jen stromy. Rozsáhlý les byl vysoký a pohled na další část přehrady zcela zakrýval.

Rozhodnul se seběhnout po cestě přímo na hráz. Odtud by měl být lepší výhled.

Jakmile stanul na koruně vodního díla, úžasem mu spadla brada. Přehradu odtud nepřehlédl celou, neboť její hluboké

údolí se vinulo esovitě krajinou. Na mapě vypadala jako modrý had skrytý v širé zeleni okolních lesů. Ovšem to, že je přehrada lemovaná prudkými stráněmi a skalisky, mu jaksi ušlo. Mimo plážičku v zátocy viděl pár vysezených rybářských míst na druhé straně hned u hráze, ale dál se dá jít asi velmi těžko. Po druhém břehu by se dostal tak možná k prvnímu zákrutu, ale tam se tyčí přímo z vody snad dvacet metrů vysoký skalní ostroh. Dál to po břehu nepůjde. Ani od zátoky dál to není žádný med. Vysoké skály tu sice nejsou vidět, ale ložit po prudkých stráních posetých balvany – nic jednoduchého. Prostě jediná pořádná cesta k vodě je ta, po které přijel. Už začínal chápat, proč se sem rybáři moc nehrnou.

No nic, pokud si chci zachytat, musím si zahrát na kamzíka, pomyslel si.

Mohl sice nahodit hned z pláže, ale podle robustní, přibližně třicet metrů vysoké hráze odhadoval, že tu bude pořádná hloubka. A to teď začátkem léta není úplně ono. Vrátil se tedy k autu a z kufru vytáhl vláčecí prut.

Prívlač je aktivní způsob lovu, na průzkum revíru a reliéfu dna naprosto ideální, uvažoval. Batoh s nástrahami a pitím, podběrák..., nic víc nepotřebuje. Ono taky štrachat se místním terénem s tunou vybavení by dost dobře nešlo. S vidinou obřích ryb z panenské vody vyrazil vstříc příkrým stráním.

Ač byl nalahko, postup byl namáhavý a pomalý. Musel se prodírat křovím, přelézat padlé kmeny a neustále dávat pozor, aby mu nohy neujely na nestabilních kamenech. Navíc nemohl najít ani kousek volného místečka, kde by mohl nahodit. Buď byly ve vodě popadané stromy, nebo břeh chránila neprostupná hradba houštin.

Konečně se dostal na malou skalku vystupující z vody. Otevřel se mu pohled na další část nádrže, ale k přítoku stále ještě nedohlédl. Mohl však odtud konečně nahodit. Sestavil prut a nedočkavě poslal nástrahu podél břehu. I když to bylo

nedaleko, dlouho klesala. Útesy se tu zřejmě kdysi tyčily vysoko nad řekou a nyní se jich většina skrývá pod hladinou. Ve špičce prutu cítil, jak olovená zátěž ťuká o dno, věděl tak, že je na dně skála a kamení. Inu, to se dalo čekat.

Náhlý klepanec přišel právě v okamžiku, kdy zvedl nástrahu ode dna. Přisekl a na háčku ucítil silný odpor. Opatrně rybu zdolával a uvažoval, co by to mohlo být. Teď se ve vodě mihlo vysoké tělo s tmavými pruhy. Okoun! A pořádný. Díky čisté vodě viděl docela hluboko a mohl si tak užít souboj i na pohled. Netrval však dlouho a mohutná ryba se vyvalila na hladině. Odhadem čtyřicet centimetrů, takový kousek se rozhodně nechytí každý den. Už jenom kvůli takové rybě stojí za to se sem plahočit.

Kuba z veliké tlamy opatrně vyndal háček a rybu vrátil do rodného živlu. Chystal se znovu nahodit, ale cosi pod hladinou upoutalo jeho pozornost. Jako kdyby se tam mihnul nějaký stín. Původně si myslel, že je to ten puštěný okoun, ale tohle bylo mnohem větší. Hleděl do vody, ale nespátřil nic jiného než jen kameny a dno mizící v hloubce. Zavrtěl nad tím hlavou, asi se mu jen něco zdálo. Ještě chvíli setrval na úspěšném místě, ale další záběr nepřišel. Nastal čas posunout se dál.

Opět se musel plahočit mezi křovinami, ale čím více se vzdaloval od hráze, tím byly svahy méně prudké. Už si myslel, že má to nejhorší za sebou, když se před ním objevila vysoká skála. Hned věděl, že je zle. Neměl, jak se přes ni dostat. Vyrůstala strmě přímo z vody a táhla se rozeklaně dál vzhůru do stráně. Možná by se dala obejít, ale kdo ví, jak dlouhá zacházka by to byla. Už se chtěl zklamaně otočit nazpět, když si povšiml úzké římsy táhnoucí se nad vodou. Bylo to vysoko a výstup bude náročný, ale snad by se mu mohlo podařit tudy přejít. V mžiku se rozhodl.

Složil dlouhý podběrák, připnul jej k batohu a ten si přesunul na hrud'. Došel k překážce a stoupl na římsu. Zády ke skále hledal stabilní nášlapy a opatrně postupoval kupředu. V jedné ruce svíral prut, zatímco druhou šmátral po hrubém skalisku a hledal, čeho by se mohl přichytit. Šlo to velmi pomalu, ale šlo a Kuba měl radost.

Dole pod ním se lehce vlnila temná hladina. Co je pod ní, vidět nebylo, zřejmě tu byla pěkná hloubka. Hledě do vody náhle ztuhl překvapením.

Tam! Zase se mihl nějaký stín. Tentokrát si byl jistý, ale co to bylo? Určitě to nebylo malé, nic víc však nerozpoznal. Že by obří štika? Ty by u břehu mohly být, ale vidět takovou dvakrát za den? Tolik jich tu být přece nemůže. Kdyby si to alespoň mohl prohlédnout znovu a lépe. Hle, opět pohyb!

Kuba se naklonil, aby přes batoh lépe viděl, ale v rozrušení úplně zapomněl, na čem stojí. Pozbyl rovnováhu a rozhodil rukama, aby to napravil, bylo však příliš pozdě. V nekoordinovaném pohybu máchl prutem k hladině a špička se opřela o skálu. Spolehlivý vláčák byl sice odolný, ale jen těžko mohl udržet váhu urostlého dospělého chlapa. Ohnul se do impozantního oblouku a pak se údolím rozlehlo ostré lupnutí lámaného grafitu následované hlasitou nadávkou, a ještě hlasitějším šplouchnutím.

Naštěstí pro Kubu byla v těch místech opravdu hloubka. Pád byl sice nepříjemný, ale jen do vody, setkání s kamenitým dnem se nekonalo. Klesl k němu jen zlomený prut, jenž mu při krkolonném pádu vypadl z ruky. Nedobrovolný plavec ale na něj neměl ani pomyslení. S batohem na hrudi měl problém udržet se na hladině. Hluboká voda nebyla příliš prohrátá a jeho nohy objímal vtíravý chlad. Při vzpomínce na neznámého vodního tvora, kterému takřka spadl na hlavu, se ho navíc zmocnil nepříjemný pocit hraničící až s úzkostí. Snažil se mocnými tempy dostat ke břehu, ale batoh ho brzdil a připadal

si, že plave v rosolu. To mu na klidu rozhodně nepřidalo, a tak dělal, co mohl, až se konečně dotkl pevné země. Tím ale jeho trable neskončily.

Z vody tu totiž vylézt nemohl. Chtě nechtě musel plavat podél útesu, aby se dostal zpět břeh, z kterého na římsu vystoupil. Naštěstí brzy nahmátl nohama dno a mohl se postavit. Sice musel ujít ještě pár metrů, ale už si připadal mnohem bezpečněji než nad bezednou hlubinou.

Konečně stanul na břehu a otřepal se jako mokrý pes. Nemělo význam s oblečením cokoli dělat, stejně tu neměl nic na převlečení. Spokojil se s tím, že je trochu vyždímal a v batohu zkontroloval doklady a klíče od auta. Naštěstí je měl ve vodotěsném obalu, a tak k újmě nedošly. Potupně se vydal na zpáteční cestu. Na revír ovšem nezanevřel, právě naopak. Lákalo ho objevovat nedostupná místa a přehradu chtěl prozkoumat úplně celou. Navíc se mu nechtělo zahodit celý volný víkend, který sotva začal. Musí na to však jinak.

*

Uběhlo sotva pár hodin a Kuba stál opět na břehu přehrady. Tentokrát měl však s sebou také svůj malý nafukovací člun. Kolem vody evidentně daleko nedojde, bude se tedy plavit. Usmyslel si, že celý revír projede křížem krážem a pak se na noc usadí na nějakém pěkném místě.

Plavidlo připravené k vyplutí se u břehu na mírných vlnách nepatrně pohupovalo. Ještě bylo třeba naložit veškerou výstroj, kterou si k přenocování nachystal. Bylo toho podstatně víc, než si vzal k první průzkumné vycházce. Z velkého batohu trčel svazek vidliček, rukojet' velkého podběráku a skládací křesílko. Na dně byl ukryt spacák a teplé oblečení. Také si připravil dvojici silných kaprových prutů, kbelík s krmením a malý batoh s proviantem. Ačkoli měl snahu množství vybavení omezit, tušil, že malinký člun to zatíží až až. A to ještě musí vymyslet, jak se tam vleze on sám.

„Petrův zdar,“ zaznělo mu náhle za zády.

Hlas patřil staršímu rybáři, který právě přicházel k vodě. Mohlo mu být kolem osmdesátky, po břehu však kráčel tiše a ladně jako kočka. Vůbec nebyl slyšet. Kubu však více zaujaly pruty, co měl v ruce. Na oprýskaných teleskopech se skvěl hrdý nápis Sona. Přečíst se dal jen s obtížemi, pruty musely být značně letité. Možná stejně jako navijáky Tokoz. Ty znal Kuba snad jen z fotografií. Vždyť už je to také více než čtvrt století, co se přestaly vyrábět. Tyto kousky ale mohly být klidně starší. Rybář bude zřejmě zkušený, anebo nadšenec do historie.

Zvědavý Kuba se s ním dal do řeči. Ve svém prvotním odhadu se nemýlil. Rybář tvrdil, že ryby chytá skoro celý život a pamatoval i časy, kdy ještě přehrada nestála a tekla tu divoká řeka plná ryb. Vzpomínal, kolik nachytl velkých pstruhů, ale i parem a štik. To bude už padesát let. Se stavbou hráze říční druhy zmizely, ale zase se objevily jiné. Jsou tu pěkní kapři, když máte štěstí, dají se nachytat velcí cejni. Štiky zůstaly a v přehradě se jim daří. Vždyť on sám několik metrových z vody vytáhl. Sem tam se i sumec ukáže, ale na ty prý štěstí nikdy neměl.

„Na co ty se chystáš. Na kapry?“ optal se stařík a pohledem přešel výstroj ve člunu.

„Jo. Říkal jsem si, že to tu projedu a pak na noc někde sednu. Asi u přítoku, na mapě to vypadalo zajímavě.“ Při zmínce o tomto místě se doposud usměvavý pán zachmuřil.

„Poslyš, vypadáš celkem sympaticky, tak ti něco poradím. Na ten přítok se vyprdni. Přepluj na druhou stranu, kus od hráze je pod skalama pár fleků, tam se dobře chytá. A budeš mít klid, po břehu se tam nikdo nemá šanci dostat. Ale k přítoku nejezdí.“

„Proč? Nejsou tam ryby?“

„Ne ne, ryb je tam hromada, ale...“ pán se odmlčel a zahleděl se kamsi na vodu.